

Poul Schlüter: Udenrigsministeren indledte sin redegørelse i formiddags med at give udtryk for, at det ikke var for tidligt, at vi nu fik en udenrigspolitisk debat her i folketinget, og det kan han naturligvis have ret i. På den anden side fristes jeg til at føje til: det er nu nok heller ikke for sent. Dermed mener jeg, at vi trods alt på de fleste udenrigspolitiske områder inden for det sidste års tid har været vidne til en forholdsvis rolig, fremadskridende udvikling, som har været præget af nye skridt i retning af afspænding og i retning af øget samarbejde mellem staterne. Der har ikke i den senere tid været noget akut problem, som har krævet en ændring i den danske udenrigspolitik eller et supplement til den danske udenrigspolitik, og derfor er det ikke unaturligt, at der denne gang er gået lang tid, siden vi havde den forrige udenrigspolitiske debat i folketinget.

Det er første gang i dette folketingsår, vi har en udenrigsdebat. Jeg tager også dette som et tegn på, at der trods alt ikke har været eller er meget store uoverensstemmelser mellem regeringspartierne på den ene side og i alt fald det største oppositionsparti på den anden. I alt væsentligt, i alt, som spiller en direkte og afgørende rolle for Danmarks egen situation, ser det ud til, at der er overensstemmelse imellem regeringspartierne og socialdemokratiets synspunkt, og det er en ting, jeg noterer i dag med stor tilfredshed.

Hvis det skal have mening, at vi før disse udenrigspolitiske debatter her i salen, så tror jeg, det er nødvendigt, at man koncentrerer diskussionen om nogle få afgørende hovedspørgsmål. Vi skal nok vænne os til i udenrigsdebatten at samle os om de spørgsmål, som virkelig er af betydning for os selv. Det er nødvendigt, hvis vi vil sikre os medindflydelse og mulighed for medindflydelse på de spørgsmål, som berører Danmark. Hvis vi koncentrerer os først og fremmest om dette, bliver vi nok hørt, måske også i udlandet. Der har tidligere været en tendens til, at vi ligesom forfaldt til selvhøjtidelighed og nok også selvovervurdering i den danske udenrigspolitiske debat. Noget sådant øger ikke mulighederne for reel medindflydelse for Danmark i udlandet og vækker i den danske befolkning såmænd nok blot forundring. Hvis udenrigsdebatten her i

folketinget altid blot er et kalejdoskop over samtlige denne verdens små og store udenrigspolitiske problemer, vil det bidrage til at svække udlandets tillid til realitetssansen i det danske folketing.

Derfor synes jeg, det var uhyre tiltalende, at udenrigsministeren i sin redegørelse netop koncentrerede sig om få og afgørende, centrale, aktuelle emner, og jeg vil selv følge den samme linje.

Udenrigsministeren beskæftigede sig med Europaspørgsmålene, med problemerne i Det mellemste Østen og med problemerne i Sydøstasien, og udenrigsministeren lagde ligesom den afgørende vægt på stillingen i vor egen del af verden, og det vil jeg også gøre.

For Danmark må nødvendigvis hensynet til at varetage vore egne sikkerhedspolitiske interesser være det helt afgørende tema i udenrigspolitikken. Efter udløbet af 20 års perioden siden NATOs stiftelse fik vi en omfattende sagkyndig redegørelse i form af den såkaldte Seidenfadenrapport, som belyste alle de faktorer, der i løbet af de 20 år har spillet en rolle for Danmarks sikkerhedspolitik, og de momenter, som i fremtiden kommer til at gøre det.

Jeg tror, det var nyttigt, at vi fik denne rapport. Den har været genstand for megen debat i offentligheden, og denne debat har altså kunnet foregå på grundlag af et uhyre sagkyndigt oplæg; det er en god ting.

Udenrigsministeren sagde i sin redegørelse, at rapporten jo ikke indeholdt — og det skulle den heller ikke, det var ikke opgaven — nogen egentlig anbefaling med hensyn til Danmarks fremtidige sikkerhedspolitik. Det har udenrigsministeren naturligvis ret i. Men jeg vil gerne føje til, at når man læser rapporten og studerer det bilagsmateriale, den indeholder, så er det svært for ikke at sige umuligt at få øje på, at der i Danmarks nuværende situation skulle være et øjeblikkeligt alternativ til det fortsatte NATO-medlemskab. I det konservative folkeparti har vi den opfattelse, at medlemskabet af NATO fortsat må være hovedsætningen i Danmarks sikkerhedspolitik. Vi har haft fred, og vi har også haft tryghed og uafhængighed i Europa i mere end 25 år, og når det er tilfældet, skyldes det ikke mindst eksistensen af NATO og det forsvarspolitiske samarbejde, vesteuropæiske lande i denne